

De Maansteen (speech van bibverantwoordelijke Annemie Pijcke).

Auteur Veronique Mariën en bibverantwoordelijke Annemie Pijcke

Toen Veronique me vroeg of ik de inleiding op haar boek wilde verzorgen, heb ik me eerlijk gezegd laten meeslepen door haar enthousiasme, en zonder veel na te denken ‘ja’ gezegd. Zonder goed te weten waar ik aan begon. En of ik wel iets over het boek zou kunnen vertellen. Of ik het wel graag zou lezen. Goed zou vinden.

Maar ik heb het me nog geen minuut beklagd. Integendeel.

Het is een plezier en een eer om u *De Maansteen* te mogen voorstellen, een origineel, historisch, humoristisch, fantastisch, meeslepend en vooral spannend boek.

Laten we eerst het historische even bekijken (ik ben niet voor niets historica van opleiding). In het boek belanden de 3 hoofdpersonages, 3 tieners, in de Egyptische hoofdstad van 3500 jaar geleden. Ze botsen daar op een farao Tutmosis en een koningin Rhasoet die om de troon strijden, ze beleven een veldslag tegen de Hyksos, en de historica in mij wil dan dadelijk weten: hebben die echt geleefd? Wat is ervan historie? En wat fantasie?

Gelukkig hebben we tegenwoordig Wikipedia waarmee je één en ander snel kan checken. En ik leerde dat de namen en data niet altijd kloppen, maar dat Veronique elementen uit de Egyptische oudheid heeft gebruikt als decor voor de avonturen van haar 3 helden.

En dat vind ik niet erg. De lezer onthoudt de historische feiten toch niet (daarvoor hebben we nu Wikipedia), maar de sfeer van de antieke stad, het beeld van een stoffige oase in de eindeloze woestijn, de afgrijselijke kloof tussen enkele rijken en de massa armen, de almacht van de farao, dat is allemaal zo beeldend beschreven, dat het bij de lezer zeker zal blijven hangen. En dat vormt het historisch bewustzijn. En dat kunnen we alleen maar toejuichen.

Tijdens het lezen deed *De Maansteen* me denken aan *Kruistocht in spijkerbroek* (en dat is één van de grootste complimenten dat ik kan geven). Maar terwijl Thea Beckman af en toe durfde een flinke portie historische achtergronden en feiten te geven, kruidt Veronique haar Egyptisch avontuur met een vleugje mysterie, de nodige actie om de jongeren van begin 21ste eeuw te boeien en vooral veel fantasie.

Waarbij kikkers de hoofdrol spelen. En in deze tijden van tovenaars, vampiers, elfen en draken is dat origineel. Trouwens, de ongelukkige avonturen van Michael wanneer hij even in de huid van een kikker verdwijnt, vormen ontegensprekelijk één van de sterkste passages in het boek. Het is zo levensecht beschreven, dat je je zelf een kleine, onbeholpen kikker in de hete Egyptische woestijn voelt. Hier moest ik wel even denken: *dit zou perfect in Harry Potter kunnen passen*. Ook een compliment!

De aangenaamste verrassing bij mijn verplichte lectuur was de humor. Lang geleden dat ik tijdens het lezen het uitproestte van het lachen. Die episode van Michael de kikker, bijvoorbeeld. Hoe ellendig dat ook moet geweest zijn voor de jongen, het is ongelooflijk grappig verteld. Maar waar ik nog meer van genoot: Veronique geeft ons op cruciale momenten een inkijkje in de gedachten en binnenpretjes van haar helden. Zo herkenbaar, uit het leven gegrepen en vaak te gek om los te lopen.

Ik heb er dus van genoten. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat dit niet zo was vanaf de eerste bladzijden. Ik moest eerst in het verhaal komen en vooral me aanpassen aan het razendsnelle ritme dat eigen is aan hedendaagse jeugdromans.

Maar, wat vindt de doelgroep ervan? De 12-plussers?

Daarvoor kon ik terecht bij mijn jongste zoon, Bert, 14 jaar en opgegroeid met Geronimo Stilton. Hij is, anders dan zijn ouders, geen verwoede lezer, het enige dat hij nu nog leest behalve de verplichte literatuur voor school: De grijze Jager, Cherub, Anthony Horowitz, dus fantasy en spanning. Maar mits een kleine aansporing heb ik hem toch zo ver gekregen om De Maansteen te lezen. De primeur deed het hem wel.

Zijn commentaar (zijn woorden): Het verhaal is goed gevonden, het is iets helemaal anders, echt origineel. Hij kan het met geen andere boeken vergelijken. Er zit veel actie in, en dat's cool. Ook wat griezel, zoals die valk zonder ogen. Vanaf dan begon het leuk te worden, begon er spanning in te komen. Maar het leest ook vlot omdat de karakters leuk zijn, vooral Michael, daarmee kan je lachen.

En of de historische beschrijvingen niet storen?

Neen, helemaal niet. Soms zelfs interessant.

Kortom, ik ga De Maansteen zeker een plaatsje geven in deze nieuwe bib, liefst dan nog in 2 exemplaren, eentje voor 12+ en eentje voor 14+.

Ik zal het aanbevelen aan de kinderen van het 6de leerjaar die maandelijks met de klas boeken komen kiezen. En aan hun leerkrachten die soms vragen naar een boek waar ze klassikaal mee aan het werk kunnen.

Maar ook aan leerlingen van de eerste jaren van de humaniora als ze komen vragen naar een boek voor een leesopdracht zoals een boek van een Vlaamse schrijver, of een historische roman, of een recent werk dat ze dan in een spreekbeurt moeten aanbevelen bij de klasgenoten. Of als ze komen vragen naar iets dat gemakkelijk is en plezant om lezen ("want ik lees eigenlijk niet zo graag").

Telkens kan en zal het antwoord zijn op deze vraag: *ga eens bij de M van Mariën kijken. De Maansteen is een boek dat je zeker graag zal lezen.*

Ik wens jullie allemaal enkele uurtjes spanning en leesplezier toe.

En aan Veronique: nog veel inspiratie want ze zullen zeker komen vragen: *zijn er nog boeken van deze schrijfster???*